

Bilag 2.

København, den 16. marts 1967.

I anledning af det af finansministeren den 7. december 1966 genfremsatte forslag til „Lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat)“ tillader Dansk Arbejdsgiverforening sig at fremsætte følgende bemærkninger:

Den udbetalte løn vil af lønmodtagerne blive betragtet som deres indtægt for det præsterede arbejde. Såfremt man beslutter at reducere den udbetalte løn ved at lade arbejdsgiveren indeholde skat deri, vil resultatet — især i en periode med stigende skatter — være et øget pres på lønningerne, idet den enkelte lønmodtager vil søge at holde sig skadesløs for skatteforhøjelsen. Muligheden for at få et sådant krav imødekommet vil være relativt stor på et stramt arbejdsmarked.

Det vil således have ganske betydelige konsekvenser i retning af at hæve det danske pris- og omkostningsniveau, såfremt man beslutter at beskatte indkomsten, før den kommer til udbetaling.

Det er derfor af største betydning, at arbejdsgiverne kan afregne den fulde løn til de ansatte. Dette er i strid med princippet om at beskatte indkomsten ved kilden, men ikke med princippet om skattebetaling efter løbende indkomst, idet skatteyderen kan pålægges selv at sørge for indbetalingen af skatten. Herved opnår man også at præcisere, at det er skatteyderen selv, der skal bære omkostningerne i forbindelse med administrationen. På den anden side opnår man de samme virkninger i konjunkturpolitisk henseende som ved den foreslåede kildeskatteordning.

Det må ud fra et samfundsmæssigt synspunkt foretrækkes, at beregningen og opkrævningen af enhver form for skat varetages på den i såvel administrativ som økonomisk-politisk henseende mest effektive og rationelle måde, således at man beskæftiger mindst mulig arbejdskraft ved denne „upro-

duktive“ funktion. Dette opnås efter vor mening bedst ved at lade den enkelte skatteyder ud fra økonomiske kriterier udpege det organ, der mest rationelt og følgerigt for det mindste gebyr vil påtage sig opgaven.

Adskillige organer vil kunne løse denne opgave rationelt: Større virksomheder med et veludbygget regnskabssystem, pengeinstitutter, diverse økonomikontorer samt eventuelt nyetablerede administrationskontorer, som alle vil kunne udnytte EDB-teknikken.

Derimod vil mange mindre virksomheder kun kunne udføre denne opgave på en lidet rationel måde, og man vil i mange tilfælde beskære den mindre virksomhedsleders allerede hårdt belastede fritid ved at pålægge ham at være skatteberegner og -opkræver.

Uanset om man pålægger arbejdsgiveren eller skatteyderen pligten til at beregne og indbetale skatten, må systemet tilrettelægges så administrativt enkelt som muligt. For at lette beregningen må man tilstræbe et fåtal af forskellige opkrævningsskalaer og et minimum af eventuelle overflytninger fra én skala til en anden. Det er således vanskeligt at administrere en ordning, hvor f. eks. en mandlig lønmodtager skal have ændret beregningsgrundlaget eller -skalaen, hver gang hans hustru går ud eller ind af arbejdsmarkedet.

Ligeledes må korrespondancen mellem skattemyndighederne og den enkelte skatteindeholder være af så lille omfang som muligt, hvorfor også indberetningerne til skattemyndighederne må ske med så lange mellemrum som muligt.

Såfremt man vælger at pålægge arbejdsgiveren pligten til at beregne og indeholde skatten, vil det være en betydelig administrativ lettelse for vore medlemsvirksomheder, såfremt indberetningen til skattemyndighederne kan ske samtidig med indsendelsen af oplysningerne til den af